

ความห่วงใยที่เต็มเต็มระหว่างรอรถ

สาระสำคัญ

การดูแลผู้ป่วยฉุกเฉินเป็นการดูแลที่เปี่ยมด้วยหัวใจของความเป็นมนุษย์โดยเฉพาะผู้ป่วยที่เปราะบางและขาดโอกาสทางสังคม ด้วยด้านเศรษฐกิจที่ไม่สามารถเข้าถึงบริการได้อย่างทั่วถึง

เรื่องเล่า

คุณรุ่งอรุณเป็นผู้ป่วยตามนัดที่ต้องเดินทางมารับการรักษาต่อเนื่องที่โรงพยาบาลใหญ่แห่งนี้ แต่ชีวิตของคุณลุงค่อนข้างลำบาก ท่านอาศัยอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีญาติคอยดูแลเอาใจใส่ใกล้ชิด และที่สำคัญที่สุดคือ ไม่มีเงินติดตัว มากพอสำหรับการเดินทางหรือซื้ออาหารในแต่ละครั้งที่มาตรวจ ทุกครั้งที่คุณรุ่งอรุณมาถึงโรงพยาบาล การรักษาจะดำเนินไปตามปกติ แต่หลังจากตรวจเสร็จสิ้นแล้ว สิ่งที่มาคือ การรอคอยที่ยาวนาน เนื่องจากคุณลุงต้องพึ่งพา รถพยาบาลจากโรงพยาบาลต้นสังกัด เพื่อมารับกลับ ซึ่งรถมักจะมาในช่วงบ่ายคล้อยหรือบางครั้งก็วันถัดไป ทำให้คุณลุงต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงอยู่ในพื้นที่รอคอยของศูนย์ส่งต่อพยาบาลประจำ ศูนย์ส่งต่อ ได้สังเกตเห็นกิจวัตรและสภาพความเป็นอยู่ของคุณรุ่งอรุณมาโดยตลอด พวกเขาไม่ได้มองว่าคุณลุงเป็นเพียง "เคสที่ต้องรอดรถ" เท่านั้น แต่เห็นคุณลุงเป็นเหมือนคนในครอบครัวที่ต้องการความช่วยเหลือ พยาบาลจะซื้อข้าวกล่องง่าย ๆ มาให้คุณรุ่งอรุณได้รับประทานเพื่อบรรเทาความหิว การกระทำนี้ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของระเบียบการรักษา แต่คือ การแสดงความใส่ใจ ต่อสภาวะที่ไร้เงินและโดดเดี่ยวของผู้ป่วย จัดหาที่นั่งที่สบาย คอยสอบถามอาการอย่างสม่ำเสมอ และดูแลให้ได้รับ ยา ตามเวลาที่กำหนดอย่างเคร่งครัด จนกว่ารถพยาบาลต้นสังกัดจะมาถึง ในช่วงเวลาที่ว่างจะนั่งลงพูดคุยสั้น ๆ เพื่อให้คุณรุ่งอรุณรู้สึกว่ามีคนอยู่ตัวคนเดียว เพื่อเติมเต็มความเหงาของการรอคอยที่ยาวนาน

ทุกครั้งที่รถพยาบาลจากโรงพยาบาลต้นสังกัดมาถึงเพื่อรับคุณรุ่งอรุณกลับ พยาบาลศูนย์ส่งต่อจะช่วยเหลือขึ้นรถอย่างเรียบร้อย พร้อมกับฝากถุงขนมหรือน้ำเล็กๆ น้อยๆ ติดตัวกลับไปด้วย สิ่งที่คุณรุ่งอรุณมอบกลับคืนมาทุกครั้ง คือ รอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความซาบซึ้ง และคำขอบคุณที่แผ่วเบา

บทเรียนที่ได้รับ

การเป็นผู้ให้บริการสุขภาพที่ดีนั้น ต้องใช้หัวใจนำทาง การปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเห็นอกเห็นใจ และการก้าวข้ามขอบเขตของหน้าที่ไปสู่การแสดงออกซึ่ง น้ำใจ สามารถสร้างความแตกต่างอย่างลึกซึ้งให้กับชีวิตของผู้ป่วยที่เปราะบางที่สุดได้

